

NTOG Kunstsalon

Amanda McDonald Stern wil door middel van schoonheid via haar kunst een gevoelig thema bespreekbaar maken. Ze maakte een serie handgeblazen glaskunstwerken getiteld *modular forms*. Door schoonheid trekt het de aandacht en ondanks (of misschien dankzij) de abstractie roept het direct allerlei associaties op. *Modular form 14* is een sierlijk, sereen en harmonieus beeld. Met het gebalanceerde lijnenspel creëert de kunstenaar kalmte, maar het geheel is tegelijkertijd ook spannend. Het prikkelt en zet aan tot verder kijken en interpreteren. Verschillende tinten roze associëren gemakkelijk met het vleselijke, het lichamelijke. In het langgerekte deel zijn drie vormen te ontdekken. Een ronde, gladde buitenrand met daarbinnen een trechtersvorm uitmondend in een ronde knop en een piramidevorm met afgeronde punt. Bovenop het geheel bevindt zich een bolvormige deksel, waardoor de inwendige bolling als het ware gespiegeld wordt in de buitenvorm. De organische vormen hebben een ambigu aspect, ze relateren zowel aan vrouwelijke als aan mannelijke vormen. Het beeld doet mogelijk ook denken aan een moederfiguur met nieuw leven dat inwendig vorm krijgt. Daarbinnen wordt het geslacht bepaald door genetische aanleg, straks in de buitenwereld wordt het gender bepaald, wat zich meer verhoudt tot sociale, culturele en psychologische factoren. De binnenvorm hoeft niet altijd overeen te komen met de uiteindelijke uitwendige vorm.

Hedendaagse kunstenaars zijn van nu en vaak is hun kunst verankerd in actuele maatschappelijke vraagstukken. Genderdiversiteit en inclusiviteit zijn voorbeelden van een urgent thema dat niet zelden beladen is. Sommige kunstenaars kiezen ervoor om zo'n onderwerp op een provocerende en confronterende manier uit te drukken, zodat het schuurt en ongemak teweegbrengt. Het forceert de kijker op die manier na te denken over waarom je dat gevoel krijgt. Het risico is dat mensen zich van het werk afkeren. Kunst waarin een impliciete, esthetische manier van uitdrukken wordt gevolgd heeft dat risico niet. Dit werk van MacDonald Stern laat de kijker geduldig ondervinden dat het loont om verder te kijken dan de eerste verschijning, verder dan de buitenste vorm. Het dekseltje zit dicht en dat is niet erg, als je zelf maar open staat. Het kunstwerk moedigt aan te reflecteren. Sta ik zelf open voor de innerlijke vorm van mensen? Doe ik moeite om verder te kijken? En als iemand anders is dan in eerste instantie gedacht, hoe voel ik me daar dan bij?

Daar gaat dit kunstwerk over. Menselijke relaties, empathie en acceptatie van ambiguïteit, gevat in een prachtig glazen vaasje. Kwaliteiten die relevant zijn voor mensen in het algemeen en voor dokters in het bijzonder! Wij behandelen immers iedereen en moeten ons in korte tijd verdiepen in de mens tegenover ons. Via schoonheid en introspectie kan kunst bijdragen aan het verbeteren van het empathisch vermogen. Hedendaagse kunst voor hedendaagse dokters!

Daphne Voormolen, arts foetale geneeskunde WKZ
Stichting Kunst Salon

Colofon: Modular Form 14 (2017), Amanda MacDonald Stern, fotograaf Ben Lerman